DET STORA FISKAFANGET i SASKASKOGEN.

För S. C. T. av HARJEDALS-LASSE.

Att fiska i en skog torde ju höra till sällsynthetens. Vanligtvis bruka ju folk fiska i någon sjö eller i rinnande vatten. Men att fiska på torra landet betyder knappast rent spel. Herr Fenecknyck fiskade i grannens gärdesgård han, och hälade in en taggfisk, som var en halv mil lång. Det fiskas på mångahanda mätto. Det fiskas i grumligt vatten och det fiskas i månsken. Men fisken äter inte gärna ta sig när det är fullmåne. Nymåne skall det vara. Och när nymånen går i fiskarnas tecken, så köra fiskejystna automobilkörare åt skogen för att söka efter fiskevatten.

Nu var det så att ett kurlöst sällskap, bestående av lustiga kurrar från Apoplanien skulle ut på en fisketur i Petrusmässetiden, när nymånen gick i det gymnasamma tecknet. De hade hört att det skulle finnas en bäck i en dal i Saskaskogen, som skulle vara alldeles fullpackad av fisk. Först körde de till staden och skaffade sig regeringskontrollerat vin i förseglade lerkrukor och sedan körde de till Saskaskogen, för att leta reda på den där omtalade bäckdalen.

De körde över sumpmarken och tallmossen på slingrande och lortiga skogsvägar genom backar och dalar. De körde förbi utsiktstornet och Saskaskogens dansbana och de körde förbi Saskaskogens indianby och slutligen nådde de då äntligen den där omtalade bäckdalen. Där stannade de. Och det första de togo sig för med, så gingo de ner till bäcken för att inspektera fiskevatthet. Men bäcken var alldeles torr. Det fanns inte en droppe vatten i den. Då tänkte de som så, att få vi ingen fisk, så skall vi då åtminstone äta och dricka och fröjda oss en stund i denna märkvärdiga dal. Och så dukade de upp smörgåsbord ur den medhavda matsäcken och drucko vin och åto tilltugg och fröjdade sig av hjärtans lust. Och när de hade hällit på en stund med den där vindrickningsfrojden så blevo de sömniga och då togo de sig en middagslur på aftonkröken. Men plötsligt vrålade det till i skogen så att de vaknade. Och då fingo de se att hela skogen formligen vimlade av fisk. Stora, feta aborrar och glänsande silverfiskar och rödprickiga laxöringar och all slags matnyttig fisk foro simmande omkring i aftonsolens sken mellan träden i skogen. Men de borde ha förstått, att det var ugglor i mossen och att den där dalen var förtrollad av Saskaskogens skogsrå. Men detta förstodo de inte ty de voro förtrollade själva efter att de hade druckit vin och sovit i den förtrollade dalen. Och när de fingo se så många vackra fiskar fara simmande omkring i skogen, så tänkte de att nu skall det bli fiskafange. Och så spände de ut en säck mellan två smågranar och jagade fisk in i säcken så att den blev alldeles fullpackad. Och så höllo de på tills de hade fångat fyra säckar fulfa med de allra läckraste fiskar. Då tyckte de att de hade nog fisk för denna gång. Och så slängde de fisksäckarna i automobilen och körde därifrån. Men när de kommo hem och skulle visa de hemmavarande hur mycket stor, fin fisk de hade fått så fanns det inte en enda fisk i säckarna. De voro fullpackade av barrkvistar, tallkottar, mossa och skräp. Och då förstodo de att de hade blivit lurade av Saskaskogens skogsrå, därför att de hade druckit vin och sovit i den förtrollade dalen i Saskaskogen.

Iakttagelser under en biltripp till Stockholm och hem igen.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Under de tre fulla dagar som vi stannade i Stockholm fora vi än hit och än dit för att göra iakttagelser och även för att besöka gamla vänner och bekanta sedan den tid jag och min hustru bodde där. Om det nu behagar dig, min vän, som läser dessa rader, så kan du genom att läsa mitt enkla brev några veckor efter gå i våra fotspår till de platser, varest vi voro under vår korta vistelse bland vänner, släktingar, och bekanta i Stockholm. På lördagsförmiddagen den 13 augusti hölo vi oss stilla i Strömgrens hem, vi samspråkade vissertligen under all gemytlighet och både gammalt och nytt, vilket gjorde att tiden gick så fort, att vi icke visste ordet av, förrän min syster, mrs. Strömgren hade middagsmåltiden i ordning och det blev att sätta middag. Men så snart vi hade spisat, reste vi den tolv mil långa vägen för att se min svärfaders, Frans Rydberg, farm, som låg omkring fyra mil nordväst om Stockholm. Vår förstal iakttagelse var då den, att själva familjeden, som utgör farmen, ing precis på samma plats, där han låg, när vi första gången voro där. Bonhuset, som Rydberg byggde för hustrun Gunborg för sedan stod även kvar på samma plats, som det byggdes, fastän det nu var totalt obebott. De trädplanterade under de första årens lopp, hade växt upp och blivit så stora och vida, att man hade svårt för att se huset för deras skull. Och vad samhällets befolkning beträffar, så har betydningsfulla förändringar skett i det samhället. Många som levde, när vi bodde där hava avsomnat, och således gått den väg som varenda en människa före eller senare måste gå, andra hava flyttat från trakten och åter andra hava flyttat ut, så nu kände vi icke igen den närmaste grannen. Och det underliga med folkförändringen i detta samhälle är att varenda en som en gång försvunnit sig för den andliga verksamheten är borta, genom döden eller utflyttning; så nu ha de religiösa sångerna tystnat på den platsen, och om de, få vännerna som äro kvar, äro glada därför eller de sucka över detta sorgliga förhållande vet icke jag, utan de själva. Vi satte oss en stund ute i skogsdungen utanför huset och filosoferade över, vad som hänt i detta samhälle under de sista åren, och så sände vi i all tystnet upp en tacksamhetssuck till Gud för all hans nåd och godhet mot oss under de år, som gått sedan vi bodde här och hade det trevligt, glädjefullt och gott.

Nu lämna vi den för oss så minnesrika platsen — Rydbergs farm — och så sätta vi oss i bilen för att i flygande fläng fara ned och hälsa på vara gamla kära vänner, Hollanders. De gamla Hollanderna, som en gång bodde här och ägde platsen, hava för bra många år sedan avsomnat i frid, och en son till dem nämligen Leo är nu ägare till gården och bor tillsammans med sin hustru där. Både Leo och mrs. Leo äro dövstumma, och äro således i saknad av de två största förmögenheter, som Gud givit människan, nämligen hörsel och talförmågan; men trotts nämnda sakförhållande hava de ett hem så vackert och fint lordningställt att det rent av är ett nöje att se det. Och mrs. Leo har uanför huset planterat och lordningställt en blomsterträdgård som är så vacker och väl anlagd, att den i smått påminner om ett sorts blomhus. Leo var icke hemma, när vi voro där, så honom fingo vi icke tala, se på, och icke kunde vi tala så mycket vid hans hustru därför att hon är dövstum, men Leo har ett par bröder som bo i samma hus, nämligen Anton och Hjalmar, med dem samtalade vi om gammalt och nytt under det att mrs Leo Hollander ställde i ordning en mycket fin kvällsmat åt oss. Sedan vi ätit oss mätta och glada, tackade vi gemensamt Herren för hans nåd och godhet mot oss, och sedan måste vi igen sätta oss i bilen och så fara tillbaka till Strömgrens hem.

Nu är det söndagsmorgon den 14 augusti, och på förmiddagen sätta vi oss i bilen igen för att fara till den stora, fina svenska Lutherska kyrkan och övervara gudstjänsten där. Pastor Lundahl från Dubuc stod innanför altarrunden och läste syndabekänneisen när vi kommo fram. Läsaren förstår således att vi kommo lite försent, vilket berodde därpå, att vi rätt sent fingo veta att de var gudstjänst i den kyrkan. Pastorn höll en god och sakrik predikan över dagens högmässotext, som handlade om den otrogne förvaltaren, vilken blev avsatt från sin förvaltning, därför att han icke var trogen i sin förvaltning av husbondens egendom. Pastorn talade om skatter på jorden och skatter i himmelen, och sade därom bland annat: "Vad de jordiska skatterna beträffar så är det många människor, som ha stora högar av sådana; ja, vissa personer, sade han, ha så stora penninghögar att de skymma bort solen, om den än står vid middagshöjd. Andra människor have ett stort gapande hål framför sig i stället för en penninghög". Jag må erkänna, att jag icke riktigt förstod vad pastorn menade med denna sista tanke, men trolligtvis menade han att många människor hava för litet pengar, och däri hade han sannerligen rätt. Jag överdriver icke, om jag säger att de allra flesta människor hava för litet penningar, vilket sedan post sätt beror därpå att många hava för stora penninghögar. Det är då i alla fall väl, att icke en människas liv hänger därpå, att hon har överflöd på ägodelar; människan må vara fattig eller miljonär, så kan hennes vistastund vara lika nära.

På eftermiddagen samma dag gingo vi till gudstjänsten i missionskyrkan, då pastor A. G. Olson hade tal. I den kyrkan var det ingefähr lika mycket folk samlat till gudstjänst som i den förutnämnda. Pastor Olson predika en stund kraftigt och allvarligt; därefter bad han mig tala en stund; men strax i början av mitt tal blev himmelen överdraget med ett mörkt moln och åskan till hans stora förfäran, vilken berodde därpå, att han var mycket rädd för åska, och han kunde tro mig om det, att jag var rädd i annalkande. Jag tänkte det klokaste är väl att icke hålla på och tala under ett sådant väder, utan sluta, därför slöt jag med bön till Gud, och så fingo en och var fara hem innan regnet kom. Jag och mitt resällskap blevo nu bjudna på middag till Lindvalls. Och jag skall säga, att mrs. Lindvall hade ställt till ett riktigt storkalas, med många och fina, välsmakande rätter och åto gjorde vi alla med bästa aptit. Det var rätt mycket folk i Lindvalls hem den eftermiddagen, därför samlades vi på kvällssidan till ett andligt uppbyggelsemöte, då vi sjongo och talade, trampa kvällssidan lämnade vi vännerna Lindvalls tacksamma till Gud och dem för det andliga såväl som lekamliga goda, som vi hade åtnjutit under dagen.

Nu är det måndagsmorgon den 15 augusti. Vad göra vi då? — På förmiddagen sätta vi oss i bilen igen för att resa bort och se fruntimmer pastor C. O. Hofstrands gamla hem. Så snart vi kommo fram till boningshuset märkte vi tydligen, att H. hade lämnat platsen; hela gårdsplanen var i oordning och igenväxt med gräs av olika slag, så det är verkligen sant, vad som säges i ett ordspråk, att där icke plogen går, växer gräs och snar. Även i detta samhälle ha stora förändringar skett i de sista åren, det är icke så värst länge sedan Hofstrand var i sin krafts dagar och bodde, bar tillsammans med [illegible] och barn, men nu äro de gamla gångna ur tiden, och barnen äro gifta och kringspridda här och var på jorden. Så kunna vi med skäl säga, att det är en konstig värld vi leva i; här arbeta vi var och en i sin stad och i sitt kall, och förr än vi veta ordet av äro vi borta och andra komma att gå i våra fotspår. Det är verkligen sant, att människans liv här på jorden liknar röken som synes en liten tid men sedan försvinner; jä det är ju även likt en vacker blomma, som en kort tid ler och blomstrar och faller av, och så gömes och glömes i den tysta grav.

Det är väl nu bäst, att lämna detta allvarliga skrivsätt, annars kastar läsaren bort tidningen och säger: jag bryr mig icke om att läsa dessa predikningar. Tag du saken lugnt min vän, och kom ihåg, att här i världen blandas fröjd och smärta om vartannat, att förhållandet är så hava vi litet erfarenhet av allesammans. Men som sagt, lämna vi nu Hofstrands gamla hem och så köra vi till Strömgrens igen för att få middag, dagetter resa vi till den bekanta sjön "Round Lake". Vi befinna oss nu vid sjöstranden ivrigt sysselsatta med att få båtar och drag i ordning för att fara ut och taga nappatag med gäddorna, vattnets tunnbyggare. Mrs. Gust Moberg sätter sig i aktern av den ena båten, för att hålla draget, och Gust sätter sig vid årorna och ror så varsamt som möjligt för att därigenom få hjälpa sin hustru att få den ena gäddan efter den andra. Och i den andra båten sätter sig Strömgren för att hålla i draget och för att ta upp den ena gäddan efter den andra; och jag sätter mig vid årorna för att ro. Vi hava nu varit till sjöss en timmas tid och landsitta på samma ställe; men jag skall säga, att vi äro litet missräknade ut allesammans, på grund av att ingen av oss hade fått ett enda napp, utom Strömgren. Moberg var smått förargad och utropar vid landstigningen: "Det är den första och sista gången som jag fiskar i denna sjö".

Men vad hinder? Jo, när vi hade varit på stranden en stund kom det vecklingen för mig, att vi skulle ut igen för att vad gång till försöka vår lycka. Jag önskade att en gång till i livet få hålla i draget för att få kan om huru det kändes i fingrarna, när någon gäddnappe på kroken, därför bad jag Gust Moberg ro en stund. Jag satt på hösten, att han var mycket villig, och det berodde väl till en [illegible] det på vad han sade när han kom till stranden [illegible] men så gav han [illegible] sig och vi seglade ut igen men [illegible] den var i båten. Så rodde vi ett stycke till och då nappade en till, och även den blev vår. Så rodde vi ett stycke till och då nappade en igen, men hon gick av kroken innan vi fingo upp den i båten; men inom en stund nappade den fjärde, men den blev vår. Således fingo vi den gången tre rätt stora gäddor; ja, de voro så stora att vi fingo äta fisk så mycket vi ville till kvällsmat i Strömgrens hem; så läsaren ser att fiskelyckan kom över oss ändå, medan vi voro nere vid "Round Lake".

Nu är det tisdagsmorgon den 16 september. Vad göra vi då? — Vi tacka vara släktingar och vänner Strömgren så mycket för all deras uppofring och gästvänlighet mot oss, och sedan vi gjort det gå vi ut för att sätta oss i bilen igen för att starta hemresan. Vi hade nu en bilresa på omkring två hundra mil framför oss, därför var det icke fritt, utan vi tänkte på hit och dit och undrade, huru det skulle gå för oss hem. Skall säga läsaren, att alla våra bekymmer över hemresan voro onödiga, det gick mycket bättre än vad vi någonsin kunde tro, trotts det sakförhållandet att det hade regnat mycket här och var och alldeles förstört vägarna. Ett långt stycke uppför stora branta backar voro vägarna så svåra att komma fram på, så efteråt tyckte vi det var rent av ett underverk att vi kommo fram i lyckligt och väl som vi verkligen gjorde. Bilen gick som en klocka hela tiden, med den skillnaden att klockan går och står stilla, men bilen gick framåt, som om den hade velat komma hem. Således visste vi knappast ordet av förrän vi voro hemma igen, glada och tacksamma till Gud som hade bevarat oss för alla faror under resan, och för allt det trevliga som vi hade fått åtnjuta bland vänner och bekanta i Stockholm. Tack för allt gott!

Således sätta vi nu punkt efter denna långa skrivelse. *C. L—f.*

FASTIGHETER TILL SALU
4, 5 och 6 rums, värma, väl byggda hus kosten [illegible] per månad [illegible]
D. W. BUCHANAN
157 Maryland St. Winnipeg.
Telefon 33 818.

GILLETT'S LYE användes för rengöring och desinfektion av vattensinkar, avloppsrör etc., vid tillverkning av såpa och tvål samt ett stort antal andra ändamål.
Full bruksanvisning medföljer varje ask.

Några intryck från mitt besök i de stora viddernas land i västerled.

För S. C. T. av f. riksdagsmannen G. Nic. Torgén.

(Forts. från föreg. nr.)

Var dag för sig, morgondagen har sin egen fråga. — Ja, så vore man fresta bedömma många förhållanden i Canada, och framför allt i U. S. A. Detta ord synes mig passa väl in på vad jag sett av farming, d. v. s. sättet att skötа och driva jordbruket, där göre man ej, som nu är regel i Sverige, där man idkar blandat (mixed) jordbruk, s. k. växelbruk, 5—7 år. Här kör man en sort så länge det betalas och sedan kastar man om — eller flyttar till en annan plats. Hemkärleken och kärleken till jorden, är nog mera ett talesätt.

Liksom man tar ut allt av en dragare, drar man ut allt av jorden. Det var visst någon som sade: "Varför skola vi sörja för de efterkommande, vad hava de sorjt för oss. Här gäller det att göra penningar, och i så fall bör man, — och sen far jag hem. Det finns dock än på djupet, men då menas hemmet i gamla landet.

Här är alltså extensiv farming. Det är Canadas guld, det gäller, och det kallas vete.

Endast två ting unnar man jorden. Vid skörden lämnar man mesta möjliga strå. Man får mindre att staoka och tröska. Halmen har man ingen glädje av, och när den nerplöjes, kan den nog bidraga något som gödsel — rotsyra. Ja, och så låter man skutet ligga i trada, vartannat eller vart tredje år.

Det blandade jordbruket, som nog erkännes var det säkraste ställer sig för dyrt. Det fordrar för mycket maskiner och förvaringsrum och arbete. Avyttringsmöjligheterna äro även varierande, men vetet är guldvaluta och detta tack vare Vete-poolen, som alla farmare välsigna.

Således tages gärna risken av svagår eller missväxt och en utarmning av den sega jorden, genom dess ensidiga utnyttjande. Mot hagelskada kan man skydda sig för förlust genom hagelskadeassurance. Den tages från 2 till 100 dollars per acres. Maskinkraft utnyttjas, och är ej farmaren mäktig att redd sig själv sluta de sig samman, eller hyra de sitt behov. En medelstor farm kan således reda sig med 4 hästar och 3 a 4 kor. Här talas ej om [illegible] stammarna. Det gäller att göra arbetet fort. Det är givtvis en naturnödvändighet — men också en ren prisfråga. Farmning, som i Sverige är ett arbete för varje dag hela året, är här ett säsongarbete. Vår och höst. Sådden och skörden. Den sista som regel sammanfallande med tröskningen.

Om det finnes god tillgång till arbetskraft och det skulle bliva några dagar emellan skörden och tröskningen, då får arbetaren gå, eller i lyckligaste fall stanna för maten, eller en betydligt reducerad dagspenning, men eljest söker farmaren nog att säkra sig om nödigt behov av arbetskraft.

Vi ett särskilt brev, möjligen i samband med emigrationen, vill jag belysa de olika sätten att säkra sig detta behov.

Man förstår att detta system framtvingat en intensiv arbetsprestation, men det måste erkännas att betalningen även som regel är god — om ej arbetaren är dålig, eller låter sig luras. Det är ock en känd sak. Jag vill anföra ett exempel. Fyra stycken svenska arbetare sökte arbete i Calgary och sade sig vara goda hantverkare, men fingo till svar: "Go to h-l, vi behöva arbetare även i ett hantverk". "Den som ej först söker sig ut till "Harwesten" är ingen arbetare. Vi driva ej hantverk för att föda arbetsodugliga eller arbetsovilliga immigranter".

Säsongarbetet har blivit en vinst för både farmaren, industrien och även landet indirekt. Industrien får nog av arbetskraft, även om den under jordbrukssäsongen skulle bliva knapp, och den duglige och arbetsvillige tvingas att taga jord. Har han då ej pengar att köpa andras, och andras arbete, tager han sig ny jord, homestead, för att där få sin utkomst, hellre än att länga tider gå arbetslös.

Jord har Canada än, även om den nära och goda är upptagen, och ännu, om än avsides från järnvägen, finnes mycken god jord, och landsvägar, ja, även järnvägar byggas längt ut i vilda ödemarker här, så man frestas undra, när sådant skall lämna resultat, men Saskatchewan och Alberta, ja, för övrigt hela Canada visar, att detta kultiveringssätt bildlikt talat just är rätta vägen.

Ingen må tro att ens här skäres det guld med täljknivar, det må grövre redskap till. Det må tagas fram med plog och den tar den guldsökandes kraft och hela energi. Särskilt hårda äro och komma för alltid att bliva de s. k. hundåren. Inga onödiga utgifter, ingen extravagans, inga fridagar, det gäller att [illegible]. Lyckas eller dukar under, de märkas ej av tystnadens vältalighet. Jag ser här en orsak i detta folks kynne, det kärva, hårda, liknöjda. När jag någon gång lyckats få en amerikanare att skratta känner jag mig tillfredsställd, som hade jag rent av gjort en "Gudi behagelig gärning".

Jag har sett månget genomuselt hem. Ja, jag måste kalla det så, och mest smärtar det mig att behöva kalla dessa kåkar för hem, men när jag sett ut över dessa "hems" bördiga tegar och böljande sädesfält, då har jag lärt mig förstå, att ej allt är enbart landets fel. Det är beklagligt att så mycken möda, så mycken svett i så många års tid skall skylta med "förvärvsbegärets stämpel". Det är således sant, att man kan vänja sig helt av från sitt eget människovärde och lämna bevis för att människan blott är ett vanedjur.

Jag har sett fina hus, vars ägare titulerats med ett visst penningvärde, 100 tusen, ja miljoner. Här får väl dock ej skyllas på tur. Bakom ligger samma "hundår", samma slit, samma flit. Jag böjer mig för de själsliga egenskaperna, de goda beräkningarna, giver gärna min eloge, men står inför: "Ödets lotter olikt falla", och frågar mig med vemod: "Är det verkligen penningen som uppehåller t. o. m. det verkliga människovärdet?"

Arbete eller arbetsbrist. Ja, därom bliva väl i alla tider meningarna delade, liksom ock orsakerna härtill. Canadas immigrationsminister, Forke, sade i ett tal i Sverige i somras, att alla kunde få arbete i Canada från första dagen de komma hit till landet.

Beträffande arbetsmöjligheter säga de olika trafikbolagens ombud att gott om arbete finnes, och jag har sett folk sändas ut från dem med en perfektivitet som är vård beundran. På 5 a 6 platser, där jag gått ut av tåget, har jag tillfrågats, om jag ville stanna och arbeta. Jag såg väl lämplig ut, men för tillfället tillhörde jag de arbetsovilliga. — Ja, och så har jag träffat arbetare, som i ej nog starka ord kunnat beskriva detta helvete, och att de narrats hit av de egna trosvännerna i hemlandet, men när de erbjudits arbete — ja, så har antingen arbetet eller betalningen ej passat. En norrman erbjöds 4 dollars om dagen för arbete i "harvesten", men svarade: "Nei, f-n gale mej jeg gaar ut for mindre end 12 dollars".

Vetefarmningen flyttas åt väster. Där finnes land, och där brytes land. En sanning kan fastslås. Sålänge det finnes land, gott land, inom klimatiskt lämpligt område, behöver Canada folk, och så länge finnes även arbete för dem, som vilja arbeta och industri och andra näringsgrenar följa i jordbrukets spår och Canada visar sig vara i utvecklingsstadiet. Det är således gott för landet att de ledande för utvecklingens skull ej genom oförstånd eller uraktlåtenhet hindra den sunda utvecklingen. Jag kan anföra att: "Enligt uppgifter från ungerske generalkonsuln i Canada, Albert de Haydin, ha något över 20,000 ungerska immigranter lyckats skaffa sig egna farmer i Saskatchewan. Enbart under detta års lopp ha över 7,000 personer anlänt och erhållit arbete i denna provins. I en intervju har generalkonsuln förklarat, att de trivades väl med sitt arbete och komma att bli ett värdefullt tillskott till Canadas farmarebefolkning".

Vidare att, "något över 280 farmare från Michigan ha under årets lopp anlänt till Canada för att här bedriva farmning och ytterligare ett 20tal väntas anlända till västern under sommarens lopp. De ha alla förklarat sig vara mycket belåtna med den canadensiska jorden och vänta sig ett gott utbyte av sitt arbete".

Slutligen att: "T. O. F. Herzer, chef för Canada Colonization Association, har i dagarna i en intervju i Edmonton meddelat, att föreningen lyckats placera 400 "gammel"-landsfamiljer på olika farmer i prärieprovinserna och att ytterligare 800 familjer beräknas anlända under årets lopp. Samtliga 400 ha redan upptagit egen farmning och förklarat sig mycket belåtna med resultaten av densamma. De äro alla erfarna jordbrukare från Europa och ha på förvånansvärt kort tid lyckats assimilera sig här i landet".

Inom detta sistnämnda distrikt rapporterades för fjolåret första klass av Canadas vete. De klimatiska förhållandena där torde lämpa sig för svenskarna. Jag reser dit för att närmare studera förhållandena.

Det kan här nämnas att världsproduktionen av vete uppgår till 16,360,000 ton och att Canada härtill redan nu bidrager med cirka 10,000,000 ton. Att emellertid denna odling ej alltid ger lön för mödan visas av att endast tre goda år fåtts av tio 1915, 1923 och i år.

Statistiken säger att här finnes 5 proc. överskott av arbete och att arbetslösheten för 1926 också var 5 proc. Hur dessa siffror stämma överens är svårt att förstå, särskilt med kännedom om hur registreringen här sker, och omsorgen om de "arbetslösa"; kanske är denna statistik av samma värde som de svenska landsfiskalernas statistiska uppgifter om — hur många kråkor som under året dödats.

Calgary den 13—9—1927.

C. NIC. TORGEN.

Från Vasaordens verksamhetsfält.

VAD NI ÄR.

— Ni är svensk, en modern viking, som genom fredlig id hjälper till att erövra en ny världsdel för odling och civilisation. Ni önskar göra Er insats i detta verk, den canadensiska nationens uppbyggande. Men samtidigt önskar Ni betrygga och förbättra Er egen ställning.

ARVET FÖRPLIKTAR.

Från Ert gamla fosterland har Ni medfört ett kulturarv, som det är Er plikt att bevara och värda. Detta arv består i språk och historia, i sång och saga, i konst och litteratur. Genom att tillvarataga dessa kulturskatter gör Ni ert eget liv rikare, samtidigt som Ni blir en bättre medborgare i detta land.

ER LYCKA FORDRAR

att Ni uppehåller förbindelserna med dem, som stå er närmast, m. a. o. landsmännen. Ni äger möjligen släktingar i gamla landet, men dessa saknar Ni mången gång tid att besöka. Om Ni vill uppliva kära minnen från hembygden, måste Ni därför uppsöka härvarande landsmän och landsmaninnor, och dessa finner Ni i stort antal i de svenska föreningarna. Vasaorden i Amerika är framför allt en "familjernas förening". I densamma finner man personer av båda könen, unga och gamla och män och kvinnor ur alla samhällsklasser.

ENIGHET GER STYRKA.

"Förenade vi stå, söndrade vi falla" är ett ordspråk, som vi svensk-amerikaner böra bära i minnet. Om en person uraktlåter att ansluta sig till en förening liknande Vasa orden, blir förlusten huvudsakligast hans egen. Det finnes andra, som inse fördelarna av att tillhöra Orden och förskaffa sig medlemskap i denna. Och Orden växer med stora steg — den räknar nu över 75,000 medlemmar — och den utgör ett talande bevis på vad vi svensk-amerikaner kunna uträtta, då enighet finnes.

STÅ EJ UTAN SKYDD.

Det är ett välkänt faktum, att svenskarna här i landet ofta skjutas åt sidan av andra nationaliteter. Och mången gång blir en svensk behandlad på ett vårdslöst, hjärtlöst sätt. Här ett exempel:

En kvinna blev överkörd av en spårvagn och fördes till ett lasarett, där läkarna förklarade att ingenting kunde göras. Kvinnan antogs vara döende — för övrigt kände hon ingen, som brydde sig om henne. Olyckan anmäldes till sjukbesökskommitténs ordförande i logen, som vår landsmaninna tillhörde. Och denne person skaffade en läkare, som ägnade den skadade så god vård, att hon i dag är frisk och kry.

VAR BÄSTA UMGÅNGET ERHÅLLES.

"Säg mig med vem du umgås, och jag skall säga dig, vem du själv är". — Mången ung svensk, som gått under här i landet, har kunnat skylla sin olycka på dåligt sällskap. Då Ni ansluter Er till Vasaorden, vet Ni vad sällskap Ni erhåller. Ni kommer in bland människor, som i likhet med Er själv söka skydd, hjälp och uppmuntran och samtidigt äro villiga att stödja och hjälpa andra. Ni blir med andra ord en länk i en stor syskonkedja, och känslan härav gör att Ni finner tillvaron tryggare, lyckligare.

ENDAST TILL ER EGEN FÖRDEL.

Att tillhöra Vasaorden kostar Er ej ens två (2) cents om dagen. För denna obetydliga utgift erhåller Ni understöd vid inträffad sjukdom, varförutom begravningshjälp utbetales till Edra anhöriga, i händelse Ni skulle bortkallas av döden. Men de materiella fördelarna av att tillhöra Vasaorden äro, som i det föregående nämnts, icke de enda. Umgänget med landsmän och känslan av att man äger uppriktiga vänner, om svårigheter skulle tillstöta, är av ännu större värde. Om Ni ännu ej är medlem av orden, vänd Eder till närmaste representant för densamma. Och om Ni bor på en ort, där åtskilliga svenskar finnas, men Vasaorden ännu ej äger en loge, så tillskriv utan vidare:

Oscar S. Olander, S. M.
1460 Summerdale ave., Chicago, Ill.
A. M. Anderson, S. L. Sekr.
25 Farmington ave., Waterbury, Conn.

Inom Ontario, Manitoba, Saskatchewan och Alberta adresseras till:

John Peterson, D. M.
Box 2577 Kenora, Ont.
A. W. Hammarstedt, D. Sekr.
268 Fountain str., Winnipeg, Man.

RAD FÖR MAN om förebyggande och botande hemma av kroniska, nervösa sjukdomar, njur- och blåssjukdomar, reumatism, nervsvaghet etc., skickas fritt. Dr. C. Lunde, Box 252, Detroit, Mich

EDMONTON-ANNONSER.

JULIUS ROTTO
106 Adams Bldg., Edmonton, Alta., hoppas att få träffa alla skandinaviska farmare i distrikten runt om Edmonton och försäkra dem för brandskada i
The Wawanesa Mutual Insurance Co.
Det största, Det bästa, Det billigaste ömsesidiga brandförsäkringsbolag i Canada.
Totalvärdet av försäkringar uppgår till över $125,000,000,00.
Överskottet över $2,000,000,00.

DET FINNES NOG
ej många människor, unga eller gamla, som ej skulle hava stor fördel av att genomgå en
NATURKUR.
Kroppen vill funktionera bättre, sjukdomar försvinna, livsglädjen förhöjes och levnadstiden förlänges när man giver naturen tillfälle att göra ett gott arbete. För närmare upplysningar skriv till eller besök
NILS T. SAEHLE,
THE HEALTH CENTER.
9663A. Jasper Ave. Edmonton, Alta.

Prenumera på
S. C. T.
hos
Nils T. Saehle
9663A, Jasper Ave.,
EDMONTON, ALBERTA.

Praktik från Paris och New York sjukhus. Telefon 2009.
DR. JOSEPH BOULANGER
Läkare & kirurg
Licens för Dominion of Canada av "The Medical Council of Canada"
Radium behandlingar, Röntgen laboratorium.
Kontor & bostad: 10007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta.

O. C. Boness, B.A.
Jurist & Solicitör
Skandinavisk advokat
106 Adams Bldg.
EDMONTON, ALTA.

JACKSON BROS.
Speciellt uppmärksammas postorders.
JUVELAR- och GULDSMEDAFFÄR UR, och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta